

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7CoCsp/7/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124327266
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Halmešová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:6124327266.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Halmešovej a členiek senátu JUDr. Eriky Madarászovej a JUDr. Marty Polyákovej, v právnej veci žalobcu: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 147, Piešťany, IČO: 36 234 176, zastúpený : Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., so sídlom 1. mája 11, Trenčín, IČO: 47 234 679, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. XX, E. F. C. D. XX, v konaní o zaplatenie sumy 7 064,15 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 16Csp/104/2024-115 zo dňa 25. novembra 2024, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. m e n í tak, že žalobu z a m i e t a .

Žalovanému p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. výrokom zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 7 064,15 eura spolu s úrokom vo výške 821,30 eura a úrokom z omeškania vo výške 9,50 % ročne zo sumy 7 064,15 eura od 15.03.2024 do zaplatenia a to všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku a II. výrokom žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konaní v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd samostatným uznesením. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil s poukazom na ust. § 497, § 499 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 879x zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom od 01.07.2024 (ďalej len „OZ“), § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9, § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2, § 565 OZ v znení účinnom do 30.06.2024, § 53 ods. 6 OZ v znení účinnom od 01.06.2014 do 30.06.2024, § 1 ods. 4, § 1a ods. 1, § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov.

1.1. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na obsah žaloby, ktorú žalobca podal dňa 11.06.2024 na Okresný súd Banská Bystrica ako upomínací súd (neskôr postúpenou Okresnému súdu Nitra) a ktorou požadoval, aby súd rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť mu 7 064,15 eura spolu s príslušenstvom. Súd prvej inštancie skonštatoval, že v konaní bolo preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným existoval záväzkový vzťah na základe zmluvy o spotrebiteľskom revolvingovom úvere uzatvorenom dňa 23.03.2023 (v znení dodatku zo dňa 23.06.2023) a aj to, že veriteľ pri uzatváraní a plnení z tejto zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti teda ako dodávateľ a žalovaný, ktorý je fyzickou osobou tak nekonal, čiže bol spotrebiteľom a preto je uvedená zmluva zároveň aj spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie skúmal,

či v predmetnom spore došlo k platnému zosplatneniu úveru v zmysle § 53 ods. 9 OZ s poukazom na § 565 OZ a prišiel k záveru, že žalobca platne zosplatnil úver, pretože možnosť zosplatniť úver bola v predmetnej spotrebiteľskej zmluve medzi stranami dohodnutá (hlava 7, § 1 úverových podmienok s poukazom na zmluvu o spotrebiteľskom úvere – č. I. 16 rub listu). Konštatoval, že žalobca zároveň upozornil žalovaného podľa § 53 ods. 9 OZ na možnosť zosplatnenia úveru, toto upozornenie sa dostalo do jeho dispozičnej sféry. Žalobca upozornil žalovaného v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva na predčasné zosplatnenie úveru. Zásielka obsahujúca výzvu podľa § 53 ods. 9 OZ – výzva zo dňa 22.01.2024 (č. I. 50 spisu) bola odoslaná na poštovú prepravu dňa 24.01.2024, uložená na pošte dňa 26.01.2024 (vrátená späť ako nevyzdvihnutá dňa 15.02.2024). Táto listina bola doručená v zmysle všeobecných obchodných podmienok (ktoré žalovaný prevzal a oboznámil sa s nimi, čo potvrdil svojim podpisom) fikciou doručenia a to v zmysle hlavy 10, § 4, a to dňa 05.02.2024 (za deň doručenia sa v prípade nevyzdvihnutia zásielky považuje posledný deň desaťdňovej lehoty odo dňa uloženia na pošte). Následne žalobca zosplatnil listom zo dňa 28.02.2024 predmetný úver, a to po uplynutí lehoty nie kratšej ako 15 dní od upozornenia žalovaného, pričom listina bola doručená žalovanému opätovne fikciou doručenia v zmysle hlavy 10, § 4, dňa 15.03.2024 a to fikciou doručenia) a požadoval vrátenie čiastky 7 943,45 eura do 15 dní od spísania výzvy, pričom žalovaný dlžnú sumu neuhradil. Súčasne bola splnená aj podmienka omeškania 3 mesiacov s úhradou splátky pre ktorú úver zosplatnil, podľa názoru súdu splátky splatnej 11/2023, keďže túto žalovaný neuhradil v požadovanej výške (240,90 eura), pričom z výpisu bolo zrejmé, že žalovaný bol v celosti v omeškaní so splátkou splatnou 11/2023, pretože suma predchádzajúcich plnení a úhrady sa započítala na splátky, ktoré boli už predtým splatné, avšak neuhradené v plnej výške.

1.2. Súd prvej inštancie uviedol, že pozná prezentované právne názory v aplikačnej praxi, podľa ktorých v prípade revolvingového úveru nie je potrebný vyššie uvedený zákonný postup (§ 53 ods. 9 s poukazom na § 565 OZ), ale len výzva podľa § 563 OZ, ktorý právny názor nie je správny. Hoci je aplikácia ustanovení § 53 ods. 9 OZ s poukazom na § 565 OZ v prípade revolvingového úveru pomerne sporná, aplikačná prax sa oveľa častejšie prikláňa k aplikácii práve týchto ustanovení. V tejto súvislosti poukázal na aktuálnu aplikačnú prax, ktorá absenciu uvedenia konkrétnej splátky, pre ktorú prišlo k zosplatneniu úveru, nepovažuje za dôvod konštatovania neurčitosti (a tým aj neplatnosti) právnych úkonov vedúcich k zosplatneniu úveru. Poukázal na to, že uvedené závery sú obsiahnuté aj v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30.01.2024. Súd prvej inštancie k námietkam žalovaného, ktoré smerovali k spochybneniu doručovania upozornenia podľa § 59 ods. 9 OZ a výzvy podľa § 565 OZ, keďže tieto sa nemali dostať ani do sféry jeho dispozície uviedol, že žalobca preukázal, nielen odovzdanie predmetných výziev na poštovú prepravu, ale výpisom zo sledovania zásielok aj neprevzatie týchto listín zo strany žalovaného v odbernej lehote.

1.3. K námietke žalovaného o tom, že dojednanie o odplate je neplatné z dôvodu rozporu s dobrými mravmi a preto je úver bezúročný, súd prvej inštancie uviedol, že priemerná hodnota percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk (RPMN) (analogicky pre tento pojem možno používať aj slovo odplata) bola pre kreditné karty v rozhodnom období vo výške 23,75 % (údaje zistené zo súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 4. štvrtrok 2022 na stránke Ministerstva financií Slovenskej republiky s poukazom na § 9 ods. 15 zákona o spotrebiteľských úveroch), čo tvrdil aj žalobca, ktorý aj takýto výpis priložil ako dôkaz. Pretože zo zmluvy vyplýva, že odplata bola dohodnutá vo výške 34,40 % (ktorá bola v zmluve správne uvedená, čo súd zistil zo správy Národnej banky Slovenska), súd dospel k nepochybnému záveru, že táto podstatne neprevyšuje odplatu vo výške 2 x 23,75 % (47,50 %), ktorá bola požadovaná v obdobných prípadoch za spotrebiteľské úvery. Odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť v zmysle § 1a ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne, teda dojednaná odplata by bola neplatná len vtedy, ak by bola vyššia ako 47,50 %. Vzhľadom na uvedené je celkom zrejmé, že odplata bola dojednaná v súlade s právnymi predpismi, ktoré súd citoval vyššie.

1.4. V závere súd prvej inštancie k námietke žalovaného o tom, že v zmluve absentovali obligatórne náležitosti týkajúce sa uplatňovania úrokovej sadzby, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu ako aj časové obdobie uviedol, že iba v prípade spotrebiteľského úveru s variabilnou úrokovou sadzbou musí byť spotrebiteľ zo zmluvy zrozumiteľne informovaný o počiatočnej variabilnej úrokovej sadzbe (ktorá bola celkom nepochybné uvedená v samotnej spotrebiteľskej zmluve – 29,90% ročne), ako aj o podmienkach, lehotách a postupe zmeny tejto úrokovej sadzby. Taktiež iba v prípade, ak je variabilná úroková sadzba

naviazaná na nejaký index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, musí byť spotrebiteľovi zrejmé, o akú sa jedná.

1.5. Súd prvej inštancie dodal, že dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného spotrebiteľského úveru súd nezistil ani podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, konkrétne opomenutie povinnosti skúmať bonitu žalovaného splácať úver. Žalobca si túto povinnosť skúmať príjmy, výdavky, teda aktuálnu finančnú situáciu žalovaného preukázateľne splnil, čo vyplynulo aj z dokazovania vo veci samej (čo doložil ako reakciu na odpor žalovaného, ktorý namietal skúmanie jeho bonity). Pokiaľ žalovaný poukázal na to, že mal hypotekárny úver vo výške 60.000 eur, takáto skutočnosť nie je pravdivá, pretože z úverovej správy (č. l. 18 a nasl.) vyplýva existencia len jedného úverového vzťahu. Z uvedenej správy okrem iného vyplýva, že suma zostávajúcich splátok bola 0. Úver bol teda neaktívny, žalobca ho správne nebral do úvahy, keďže bol už v čase vyhodnocovania bonity ukončený. Okrem toho, vo vzťahu k ostatným, kde bola ukončená zmluva predčasne bol žalovaný evidovaný ako spoludlžník, preto nie je zrejmé, prečo mal žalobca brať do úvahy celé úverové zaťaženie len pre žalovaného. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti spotrebiteľa je kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, z ktorej bude schopný úver splácať. Žalobca preukázal preverenie si bonity žalovaného, pričom aj podľa úverovej správy (preverenie bonity žalovaného opätovne pri zmene úverového rámca - č. l. 44 a nasl.) vyplýva, že žalovaný mal existujúci len jeden úver, ostatné boli ukončené (medzi nimi aj hypotekárny zo dňa 31.05.2021). Žalobca ako veriteľ mal pritom k dispozícii relevantné údaje o žalovanom, v rozsahu jeho rodinného stavu (vdovec), ktorý nemá deti, s vlastným domom, overujúc si stav v registri NRKI, MVSR, sociálna poisťovňa a výšku čistého príjmu. Pritom, ako sám uviedol aj špecifický charakter revolvingového úveru, ktorý úver je odlišný od klasického úveru.

1.6. Pretože žaloba bola podaná dôvodne a žalobca si správne uplatnil aj nárok na úroky z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 OZ a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., od doby, kedy bol žalovaný preukázateľne v omeškaní s plnením jeho peňažného záväzku voči žalobcovi. Napriek vyhláseniu úveru za predčasne splatný, súd rozhodol, že žalobcovi prináleží úrok z istiny vo výške, akú by mu pri riadnom plnení povinností žalovaný zaplatil ako cenu peňazí, a preto priznal žalobcovi aj vyčíslený (zmluvný) úrok. O nároku na náhradu trov konania, súd rozhodol podľa pomeru úspechu v zmysle § 255 ods. 1 CSP. Pretože bol žalobca v konaní v plnej miere úspešný a žalovaný nedosiahol žiaden materiálne merateľný úspech, súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100%.

2. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal odvolanie žalovaný, z dôvodov uvedených v § 365 CSP ods. 1 písm. b), f) a h) a v § 366 CSP písm. c) a d) a žiadal odvolací súd, aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a nové rozhodnutie. Dôvodil, že vo veci nebol úplne zistený stav veci, nakoľko súd sa nedostatočne vysporiadal s námietkami žalovaného a riadne neodôvodnil rozsudok. Interpretáciu súdu považuje v rozpore s obsahom právnej praxe, pričom tento odklon nie je nijako zdôvodnený. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu III. ÚS 79/02, ktorý prisúdil všeobecným súdom rolu aktívneho elementu ochrany základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv. Žalovaný namietal bonitu klienta v tom smere, že žalobca ju riadne neoveril pred poskytnutím spotrebiteľského úveru. Namietal bod 39 v napadnutom rozsudku a nesúhlasil s tým, prečo by mal žalobca brať do úvahy úver, kde je spoludlžník. Uviedol, že spoludlžníka si žiadajú banky za to, keď dlžník nebude platiť, tak banka bude vyzývať spoludlžníka aby začal platiť úver. V čase, keď bral predmetný úver už splácal úver po manželke, ktoré sú uvedené v úverovom registri a okrem toho mal úver aj na seba. Preto tvrdil, že žalobca riadne neoveril jeho výdavky ani príjem, ani úverový register a súd prvej inštancie sa s tým riadne nevysporiadal. Ďalej poukázal na to, že veriteľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak aj stranu výdavkov a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Preto bol žalovaný toho názoru, že žalobca vyššie uvedeným spôsobom nepostupoval, čím hrubým spôsobom porušil svoje povinnosti stanovené v § 7 ods. 1 ZoSÚ, v zmysle ktorého sa úver považuje podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ za bezúročný a bez poplatkov. V závere uviedol, že žalobca nebol oprávnený vyžadovať od žalovaného ako spotrebiteľa jednorazové splatenie celého úveru, nakoľko podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Preto sa žalovaný domnieval, že žalobca nepostupoval s odbornou starostlivosťou a okrem vyššie uvedenej sankcie spočívajúcej v bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru ho stíha aj sankcia spočívajúca v strate

oprávnenia vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie celého spotrebiteľského úveru. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5CoCsp/45/2022 zo dňa 19.10.2023, z ktorého plynie záver, že pre posúdenie splnenia povinnosti ustanovenej v § 7 ods. 1 ZoSÚ nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ (žalobca, resp. jeho právny nástupca) pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity spotrebiteľa. Taktiež poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18CoCsp/15/2022 zo dňa 24.11.2022, sp. zn. 14CoCsp/2/2021 zo dňa 23.09.2021, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24CoCsp/31/2020 zo dňa 19.10.2020 a ďalšie.

3. Žalobca sa k podanému odvolaniu žalovaného písomne vyjadril a uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie a pokladá ho za právne správny. Dôkaznú situáciu, ktorú zistil a ustálil súd prvej inštancie považuje za správnu a právne posúdenie veci, ktoré aplikoval súd prvej inštancie za zákonné. Čo sa týka skúmania bonity žalovaného, žalobca odkázal na svoje vyjadrenie k odporu zo dňa 07.08.2024, súčasťou ktorého sú dokumenty preukazujúce jeho konanie s odbornou starostlivosťou pri posudzovaní schopnosti žalovaného splácať spotrebiteľský úver. Uviedol, že bonitu žalovaného preveruje dôsledným zisťovaním jeho kreditného skóre, ktoré zaisťuje oddelenie úverových rizík. Týmto procesom je posudzovaná príjmová a výdavková stránka žalovaného a ďalej sa skúmajú informácie o premenných hodnotách žalovaného ako je vek, vzdelanie, zdroj príjmov, rodinný stav, počet detí, spôsob bývania a pod. Uviedol, že využívané sú registre Sociálnej poisťovne pre overenie príjmu žalovaného a jeho zamestnávateľa, poprípade overenie poberania dôchodku a úverové registre NRKI s ktorých pomocou sa zhromažďujú informácie, ako je napr. existencia záväzkov, ich výška, historická platobná morálka žalovaného. Žalobca pri posudzovaní bonity žalovaného uviedol, že riadne zohľadnil výšku mesačných splátok na výdavkovej strane žalovaného a následne žalobca súdu uviedol vysvetlenie k výpočtu maximálneho limitu splátky.

3.1. Vo vzťahu k zosplateniu úveru uviedol, že postupoval v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 OZ a splnil si obligatórnu a zároveň kumulatívnu podmienku platného vyhlásenia mimoriadnej splatnosti plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy a nie je pravdou tvrdenie žalovaného, že zosplatenie úveru je v rozpore s ustanovením § 53 ods. 9 OZ. Žalobca chronologicky uviedol, že žalovaný naposledy čiastočne uhradil splátku dňa 20.11.2023 (platbou zo dňa 12.12.2023), t. j. dostal sa do omeškania so splátkou splatnou dňa 20.12.2023, ktorú už neuhradil. Vo výzve na zaplatenie dlžnej sumy zo dňa 22.1.2024 žalobca žalovaného upozornil, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy dôjde k zosplateniu úveru, pričom žalovanému bola poskytnutá lehota 15 dní na úhradu. Predmetná výzva bola zasielaná ako doporučená zásielka prostredníctvom Slovenskej pošty, žalovaný si ju však neprevzal v odbernej lehote. Výzva k splateniu celého úveru zo dňa 28.02.2024, bola zasielaná ako doporučená zásielka prostredníctvom Slovenskej pošty, žalovaný si ju taktiež neprevzal v odbernej lehote. Z uvedeného jasne vyplýva, že v čase zosplatenia úveru (úver bol zosplatený dňa 28.02.2024) bol žalovaný v omeškaní viac ako tri mesiace s úhradou splátky splatnej dňa 20.12.2024. Žalovaný bol upozornený na možné zosplatenie a bola mu poskytnutá lehota 15 dní na úhradu dlžnej sumy (listom zo dňa 22.01.2024). Žalovaný napriek výzve dlžné splátky neuhradil, a teda žalobca pristúpil k vyhláseniu predčasnej splatnosti budúcich splátok a to pred splatnosťou splátky splatnej dňa 30.03.2024. To znamená, že žalobca nepochybne splnil zákonný predpoklad ustanovenia § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ. K obsahovým náležitostiam výzvy na zaplatenie dlžnej sumy žalobca uvádza, že zo znenia § 565 OZ v spojení s § 53ods. 9 OZ (v znení účinnom ku dňu podpísania úverovej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným) nevyplýva povinnosť identifikovať splátku, pre nezaplatenie ktorej je vyhlasovaná predčasná splatnosť. Žalobca zastal názor, že žiadnym zákonným ustanovením nie je upravená forma ani náležitosti výzvy pred zosplatením. Neexistuje žiadne zákonné ustanovenie, ktoré by mu ukladalo povinnosť zahrnúť do výzvy aj identifikáciu splátky, s ktorou je žalovaný v omeškaní. Ustanovenie § 565 OZ rovnako neobsahuje žiadnu dodatočnú špecifikáciu týkajúcu sa splátky, s ktorou musí byť spotrebiteľ v omeškaní.

3.2. Žalobca v odvolaní upriamil pozornosť na komentár k ust. § 53 OZ z ktorého vyplýva, že „Ak zákon vymedzuje podmienku omeškania splátky spotrebiteľa, myslí tým omeškanie v poradí prvej splátky za predpokladu, že táto nebude spotrebiteľom uhradená... Ak uvádzame prvú splátku máme tým na mysli aj každú ďalšiu splátku, ktorá bude vnímaná ako prvá omeškaná splátka, napríklad v prípade, ak sa spotrebiteľ omešká s tromi po sebe idúcimi splátkami, rozhodujúca bude v poradí prvá omeškaná splátka.“ (ŠTEVČEK, Marek, et al. Občiansky zákonník I. 2. vydání. Praha: CH Beck, 2019. s. 671). Taktiež v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43CoCsp/18/2023-228 zo dňa 08.05.2023 a dodal, že aktuálna aplikačná prax absenciu uvedenia

konkrétnej splátky, pre ktorú prišlo k zosplatneniu úveru, nepovažuje za dôvod konštatovania neurčitosti (a tým aj neplatnosti) právnych úkonov vedúcich k zosplatneniu úveru, o čo pojednávajú aj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30.01.2024. K doručovaniu písomností žalobca uviedol, že sa jedná o jednostranný hmotnoprávny úkon, ktorý ustanovuje OZ v § 45 ods. 1 ako prejav vôle, ktorý voči neprítomnej osobe pôsobí od okamihu, keď jej dôjde. V závere uviedol, že podľa jeho názoru, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vychádza zo správneho právneho posúdenia veci, navrhol odvolaciemu súdu rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a zaviazat žalovaného na úhradu trov odvolacieho konania.

4. Žalovaný v odvolacej duplike uviedol, že v celom rozsahu nesúhlasí s vyjadrením žalobcu. V súdnom konaní žalovaný namietal jeho riadne neoverenie bonity pred poskytnutím úveru a neplatné zosplatnenie úveru už v podanom odpore. Opakovane uviedol, že žalobca si nesplnil povinnosť riadne overiť bonitu žalovaného pred poskytnutím úveru, keď neskúmal a nepreveroval príjem od zamestnávateľa ani výdavky žalovaného. Podľa úverového registra mal žalovaný hypotekárny úver v sume poskytnutia 60 000 eur, mesačná splátka 418 eur, spotrebný úver vo výške 8 700 eur, mesačná splátka 48 eur, spotrebný úver 17 500 eur s mesačnou splátkou 207 eur. V čase poskytnutia tohto úveru mal všetky tieto 3 úvery aktuálne. Žalobca zobral do úvahy len jeden úver so splátkou 48 eur vo výške 8 700 eur. Celková suma za úvery sa každý mesiac platil vo výške 673 eur + 380 eur, električka + plyn + voda a náklady na bývanie mesačne = 1 053 eur, plus telefón, strava, náklady na cestovné do práce, splátky za úvery od súkromných ľudí, plus splátka tohto úveru. Keby žalobca skúmal riadne jeho bonitu, tak by mu neposkytol úver. Preto namietal, že súd prvej inštancie sa riadne nevysporiadal s touto námietkou, pričom zákon jasne hovorí, že veriteľ pri každom novom poskytnutí úveru musí riadne overiť bonitu klienta, podľa § 7 ods.1 ZoSÚ.

4.1. Žalovaný namietal aj neplatné zosplatnenie úveru, nakoľko bol toho názoru, že nebol riadne dodržaný postup pri tomto úkone. Tvrdil, že zosplatnenie úveru je neplatné a to z toho dôvodu, že žalobca neposlal riadnu výzvu, ktorá by obsahovala obligatórnu špecifikáciu (identifikáciu) splátky, s ktorou bol v omeškaní a ktorá zakladá dôvod na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. Bez uvedenia tejto identifikácie nie je možné následne preskúmať splnenie podmienok na uplatnenie práva na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru a platnosť tohto úkonu.. Výzva, prezumovaná § 53 ods.9 OZ, je jednostranný právny úkon, ktorý z hľadiska jeho určitosti musí obsahovať špecifikáciu (identifikáciu) splátky, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní, a ktorá zakladá dôvod na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. Výzva zo dňa 22.1.2024 neobsahovala s ktorou splátkou sa žalovaný omeškal. Žalovaný preto uviedol, že je neplatné zosplatnenie úveru a z tohto dôvodu mala byť žaloba zamietnutá v celom rozsahu. Žalovaný následne poukázal aj na ďalšiu judikatúru týkajúcu sa určenia a špecifikácie konkrétnej splátky vo výzve podľa § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ a odvolaciemu súdu navrhol, aby zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobu zamietol v celom rozsahu ako nedôvodnú.

5. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku, pri splnení si povinnosti upravenej v ustanovení § 219 ods. 3 CSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné vo vyhovujúcom výroku (I. výrok) podľa § 388 CSP zmeniť a žalobu zamietnuť.

6. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

7. Súd prvej inštancie v predmetnej veci konštatoval (bod 31 až 33 odôvodnenia), že došlo k platnému zosplatneniu úveru v zmysle § 53 ods. 9 OZ s poukazom na § 565 OZ, pretože možnosť zosplatniť úver bola v predmetnej spotrebiteľskej zmluve medzi stranami dohodnutá. Bolo nesporné, že dňa 22.01.2024 žalobca zaslal žalovanému listinu, označenú ako „Výzva na zaplatenie dlžnej sumy“ (č. I. 23 spisu), v ktorej žalobca vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy vo výške 580,70 eura a zároveň žalobca upozornil žalovaného v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva na predčasné zosplatnenie úveru. Uvedenú výzvu si žalovaný neprevzal. Následne podaním zo dňa 28.02.2024 žalobca zaslal žalovanému v poradí druhú listinu, označenú ako „Výzva k splateniu celého úveru“, v ktorej žalobca oznámil žalovanému zosplatnenie a povinnosť uhradiť celú čiastku úveru vo výške 7 943,45 eura. Uvedenú listinu si žalovaný opätovne neprevzal. V tomto smere odvolací súd uvádza, že skutočnosť, že si obe výzvy žalovaný neprevzal nepredstavuje právnu prekážku v konaní, nakoľko pri nedoručení zásielky sa uplatňuje tzv. fikcia doručenia, t.j. zmysle všeobecných obchodných podmienok k revolvingovému úveru, s ktorými sa žalovaný oboznámil, čo potvrdil svojim

podpisom, márnym uplynutím lehoty na prevzatie zásielky sa uplatňuje domnienka o doručení. Súd ďalej konštatoval, že bola splnená aj podmienka omeškania 3 mesiacov s úhradou splátky pre ktorú úver zosplatnil, podľa názoru súdu splátky splatnej 11/2023, keďže túto žalovaný neuhradil v požadovanej výške (240,90 eura), pričom z výpisu bolo zrejmé, že žalovaný bol v celosti v omeškani so splátkou splatnou 11/2023, pretože suma predchádzajúcich plnení a úhrady sa započítala na splátky, ktoré boli už predtým splatné, avšak neuhradené v plnej výške. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že absenciu uvedenia konkrétnej splátky, pre ktorú prišlo k zosplatneniu úveru, nepovažuje za dôvod konštatovania neurčitosti (a tým aj neplatnosti) právnych úkonov vedúcich k zosplatneniu úveru.

8. Odvolací súd sa s uvedeným právnym posúdením súdu prvej inštancie o riadnom zosplatnení predmetného úveru nestotožnil. Vzhľadom k tomu, že predmetná zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou, na účinné zosplatnenie úveru (§ 565 OZ) je potrebné dodržať postup podľa § 53 ods. 9 OZ, t. j. ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplacením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Žalobca v konaní preukázal, že žalovanému doručil Výzvu na zaplatenie dlžnej sumy zo dňa 22.01.2024 a Výzvu k splateniu celého dlhu zo dňa 28.02.2024. Pokiaľ ide o prvú listinu – Výzvu na zaplatenie dlžnej sumy, žalobca v konaní nepreukázal splnenie zákonnej podmienky podľa § 53 ods. 9 OZ, pretože z predmetnej výzvy nebolo zrejmé pre nesplnenie ktorej splátky sa žalovaný dostal do omeškania s úhradou dlhu. V tejto súvislosti odvolací súd ďalej uvádza, že právnická osoba poskytujúca úvery, v prípade porušenia zmluvnej povinnosti dlžníka splácať úver riadne a včas je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. V prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pre platný právny úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už v tejto výzve (upozornení spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva) presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne môže zosplatniť celý dlh (rovnaký právny záver je uvedený v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. sp. zn. 5Cdo/188/2023 zo dňa 31.07.2024, sp. zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25.01.2024, sp. zn. 6Cdo/15/2023 zo dňa 25.09.2024).

9. Judikatúra Najvyššieho súdu SR je v tomto smere jednotná, o čom svedčí aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. februára 2025, sp. zn. 6Cdo/152/2022 (vedené pod R 34/2025) s právnou vetou : Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka). V rozhodnutí je ďalej uvedený: „Vo vzťahu k prvému z uvádzaných aspektov (a k prvej trojici otázok z dovolania, ktoré boli v skutočnosti otázkou jedinou a ktorých/-ej podstatou s výnimkou naviazania na jednotlivé úkony v procese zosplatňovania úveru je, či žiadosť o jednorazové splatenie a) alebo upozornenie musí obsahovať aj identifikáciu splátky, pre omeškание s ktorou má dôjsť k strate zodpovedajúcej výhody) totiž platí, že ak právo veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky môže zmluvný partner spotrebiteľa využiť najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplacením splátky (kde inak špeciálna úprava z ustanovenia § 53 ods. 9 OZ spôsobuje v drvivej väčšine prípadov vrátane všetkých dojednaní o splátkach s mesačnou a kratšou frekvenciou nepoužiteľnosť všeobecnej úpravy z § 565 vety druhej OZ o možnosti použitia práva veriteľom najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky) a takému využitiu má (musí) predchádzať upozornenie spotrebiteľa na uplatnenie práva v lehote nie kratšej ako 15 dní; bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch v zákone ustanovených lehôt). Na právny úkon nekonkretizujúci splátku preto je dôvod nazerať ako na úkon zákon obchádzajúci (nakoľko napriek nezakotveniu výslovnej zákonnej požiadavky na takúto náležitosť jej absencia spôsobuje nedodržanie účelu úpravy, ktorým je možnosť overenia si splnenia požiadaviek slúžiacich zvýšenej ochrane spotrebiteľa) a i nedostatočne určitý, v oboch prípadoch sankcionovaný neplatnosťou (či už podľa § 39 alebo § 37 ods. 1 OZ).“

10. Identifikácia splátky je potrebná z dôvodu identifikácie prvého dňa plynutia premlčacej doby, ale i pre potrebu vedomosti dlžníka o tom, zaplacením akej sumy zabráni zosplatneniu úveru (rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Cdo/149/2021). Je to podstatná informácia najmä v situáciách, pokiaľ predtým došlo k čiastočnému plneniu a dlžná suma sa mohla kumulatívne tvoriť aj dlhšie, pričom ale neboli naplnené

podmienky, kedy by mohol byť úver zosplatený celý. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie môže byť poškodený. (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26.06.2024).

11. Žalobca namietal, že vo vzťahu k zosplateniu úveru postupoval v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 OZ a splnil si obligatórnu a zároveň kumulatívnu podmienku platného vyhlásenia mimoriadnej splatnosti plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy a nie je pravdou tvrdenie žalovaného, že zosplatenie úveru je v rozpore s ustanovením § 53 ods. 9 OZ. Dodal, že žalovaný naposledy čiastočne uhradil splátku dňa 20.11.2023 (platbou zo dňa 12.12.2023), t. j. dostal sa do omeškania so splátkou splatnou dňa 20.12.2023, ktorú už neuhradil. Súd prvej inštancie naopak konštatoval, že žalobca zosplatnil úver na základe splátky splatnej 11/2023, keďže túto žalovaný neuhradil v požadovanej výške (240,90 eura), pričom z výpisu bolo zrejmé, že žalovaný bol v celosti v omeškaní so splátkou splatnou 11/2023, pretože suma predchádzajúcich plnení a úhrady sa započítala na splátky, ktoré boli už predtým splatné, avšak neuhradené v plnej výške. Odvolací súd v tomto smere konštatuje, že aj z uvedeného je zrejmé, že súd nemôže sám dedukovať pre ktorú omeškanú splátku došlo k zosplateniu úveru. Súd prvej inštancie vychádzal z omeškanej splátky za november 2023, žalobca však tvrdil, že zosplatnil úver pre omeškanie so splátkou splatnou v decembri 2023. Ako už bolo uvedené vyššie, bez špecifikácie splátky vo výzve veriteľa nie je možné určiť, či boli splnené podmienky pre zosplatenie, najmä, či došlo k riadnemu uplynutiu trojmesačnej lehoty (§ 53 ods. 9). Z uvedeného dôvodu odvolací súd prijal záver, že žalobca zosplatnil úver v rozpore s ust. § 53 ods. 9 OZ, takýto úkon je neplatný, a preto nenastali účinky zosplatenia úveru.

12. Vzhľadom k vyššie uvedenému sa potom už odvolací súd nezaoberal námietkami žalovaného spočívajúce v nedostatočnom overení bonity zo strany žalobcu, pretože to považoval za nadbytočné.

13. Odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne nesprávne v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia týkajúce sa platnosti zosplatenia úveru v prípade absencie uvedenia konkrétnej splátky, pre ktorú došlo k zosplateniu. Poukazujúc na uvedené dôvody a judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné. S ohľadom na uvedené odvolací súd po prejednaní veci vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu, vec inak právne posúdil a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil podľa § 388 CSP v napadnutom vyhovujúcom výroku I. tak, že žalobu zamietol.

14. O trovách konania (prvoinstančného a odvolacieho) rozhodol podľa § 396 ods. 1, ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 CSP tak, že v konaní úspešnému žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

15. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).